ជំពូកទី២២

* យាយទៀងចាកចេញពីប្រទេសកម្ពុជា
* យាយទៀងចូលជំរំណងច័ន្ទ
* យួនហាណូយតាមបញ្ចាឲ្យប៉ុលពតសម្លាប់ប្រជាជនខ្មែរ
* យាយទៀងទទួលរងទុក្ខ៩ជង់

យាយទៀងដើរចាកចេញពីមាតុភូមិកម្ពុជា

គួរអាសូរយាយទៀងនិងអ្នកគ្រូសូផានីជាក្រៃលែង ដោយមិនបានដឹងថាយុវជនដែលជាអ្នកនាំផ្លូវទាំងពីរនាក់នោះ ជាចោរដែលយួនហាណូយបានបង្កបង្កើតឡើងទេ ។

ព្រលឹមថ្ងៃទី១៦-៦-៨០ ម៉ោងប្រហែល៥ព្រឹក យាយទៀងបណ្តើរអង្គារាកូនស្រីរបស់គាត់ ។ រីឯអ្នកគ្រូសូផានីវិញ គាត់បណ្តើរកូនតូចៗ មានស្រីពីរនាក់និងប្រុសម្នាក់ ទៅជួបជុំគ្នានៅខាងលិចផ្សារក្បាលខ្មោច តាមផ្លូវជាតិលេខ៥ ដែលចោរ «ដាក់ទិស» ឲ្យទៅអង្គុយរង់ចាំនៅទីនោះ ។

ទាំង៦នាក់អង្គុយផ្ទាល់ដីត្របោមក្បាលជង្គង់កំប្រោនៗ រង់ចាំអ្នកនាំផ្លូវដ៏ចម្លែក អត់បាយក្រហាយទឹក ។ ភ្នែកសម្លឹងមើលខ្មែរជាច្រើនពាន់នាក់កំពុងចាកចោលមាតុភូមិកម្ពុជា ជាហូរហែដោយសេរីទៅកាន់ប្រទេសថៃ ។ គ្មានឃើញនរណានាំផ្លូវ នរណាសួរ នរណាហាមឃាត់ទេ ។

ម៉ោង១រសៀលទៅហើយ មិនទាន់ឃើញអ្នកនាំផ្លូវមកដល់ យាយទៀងមានអារម្មណ៍សង្ស័យ គាត់ហាមមាត់បំរុងនិយាយនូវការសង្ស័យរបស់គាត់ប្រាប់អ្នកគ្រូសូផានី ស្រាប់តែឬហ្សាំងកង់ដឹត !

ទាំងអស់គ្នាក្រឡេកភ្នែកសម្លឹង ក៏ឃើញយុវជនពីរនាក់អាយុប្រហែល២០ឆ្នាំ

ឫកក្រអឺត ស្លៀកពាក់ស្អាតបាតសមរម្យ មុខមាត់ដូចយួន ជិះកង់យ៉ាងថ្មី ។ ជើងវាម្ខាងនៅលើឈ្នាន់កង់ ជើងម្ខាងទៀតជាន់ដី ។ វាបើកភ្នែកធំៗសម្លក់សម្លឹងយាយទៀងនិងអង្គារា ។ អាម្នាក់មាឌតូចលើកដៃចង្អុលយាយទៀងព្រមទាំងសួររបៀបមិនពេញចិត្តថា ៖

– អ៊ុំឯងទៅដែរឬ ? ។

ពេលនោះអ្នកគ្រូសូផានីឆ្លើយជំនួស ៖

– ចា៎ះ ! គាត់ទៅជាមួយយើងដែរ ។

អាចោរម្នាក់មាឌធំខ្ពស់ និយាយខ្មែរមិនសូវច្បាស់ សម្លឹងអ្នកគ្រូយ៉ាងមុតព្រមទាំងស្ដីបន្ទោសថា ៖

– ហេតុម៉ិតពីម៉ាស៊ីលម៉ិន មីនឯនមិនប្រាប់ញ៉ុមថាមានម៉ានុសទៅជាមួយ ? ឥឡូវមហ៍ដើរតាមញ៉ុមមក ! ។

វាជិះកង់យឺតៗពីមុខ ខ្មែរភៀសខ្លួនទាំង៦នាក់ដើរតាមក្រោយ ។ លុះចេញផុតពីផ្សារក្បាលខ្មោចបានចម្ងាយមួយគីឡូម៉ែត្រ កណ្ដាលវាលយ៉ាងស្ងាត់ វាតាំងពីរនាក់ក៏បញ្ឈប់កង់ រួចប្រាប់ឲ្យយើងអង្គុយចាំនៅទីនោះ ព្រោះពួកវាបានរៀបចំរ៉ឺម៉កម៉ូតូរួចហើយ ពួកវានឹងមកយក ។

ម៉ោងជាង២រសៀលទៅហើយ ! យាយទៀងនិងអ្នកគ្រូសូផានីអង្គុយរង់ចាំអ្នកនាំផ្លូវដ៏ចម្លែកនោះនៅលើផ្លូវជាតិលេខ៥ ។ កន្លែងនោះនៅពេលថ្មើនោះមានសភាពស្ងាត់មែនទែនណាស់ទៅហើយ ។ យូរៗទើបគេឃើញមានរ៉ឺម៉កម៉ូតូមួយបរកាត់ ។ ពីព្រោះពីទីក្រុងបាត់ដំបងទៅកាន់ជំរំណងច័ន្ទមានចម្ងាយជាង១០០គ.ម. ។ ដូច្នេះប្រជាជនភៀសខ្លួនត្រូវតែចេញដំណើរពីទីក្រុងបាត់ដំបងតាំងពីព្រលឹម ។

យាយទៀងមិនទុកចិត្តអ្នកនាំផ្លូវដ៏ចម្លែកនោះ គាត់សំរេចចិត្តជួលម៉ូតូមួយជិះជាមួយកូនស្រីអង្គារា និងអាហ៊ាញជាកូនស្រីច្បងរបស់អ្នកគ្រូសូផានី ទៅកាន់ទីប្រជុំជនស៊ីសូផុនមុន ។ គាត់សន្យានឹងអ្នកគ្រូសូផានី ថានឹងជួបគ្នានៅទំនប់ត្រង់ផ្លូវកាច់ចូលផ្សារស៊ីសូផុន ។ យាយទៀងធានាយកមាសនិងពេជ្ររបស់អ្នកគ្រូសូផានីមួយកញ្ចប់មានតម្លៃប្រហែល២០ម៉ឺនបាត នាំបណ្ដោះយកទៅមុន...

លុះទៅដល់ទំនប់ហើយ អ្នកបើកបររ៉ឺម៉កក៏ចាប់ហ្វ្រាំងឈប់ ។ យាយទៀងក៏ឲ្យមាសមួយហ៊ុនជាឈ្នួល រួចក៏នាំគ្នាចុះពីរ៉ឺម៉កម៉ូតូ រួចបណ្ដើរគ្នាទៅអង្គុយនៅលើចិញ្ចើមថ្នល់ខាងស្ដាំដៃ អត់បាយ អត់ទឹក ។ អង្គារានិងអាហ៊ាញកំពុងញ៉ាំបាយទទេ

គ្មានម្ហូប ស្រាប់តែឃើញអាចោរទាំងពីរនាក់ ដែលបន្លំជាអ្នកនាំផ្លូវ និងបូដូយពីរនាក់ កាន់កាំភ្លើង AR-15 ពីរដើមជិះរ៉ឺម៉កម៉ូតូជាមួយគ្នារៀបឆ្លងទំនប់ ។

អាហ៊ាញនិងអង្គារារត់តាមរ៉ឺម៉កម៉ូតូនោះភ្លាម ដើម្បីសួរពត៌មានពីអ្នកគ្រូសូផានី

អាហ៊ាញស្រែកសួរក្រុមចោរថា ៖

- ពូ ! ឃើញម៉ែខ្ញុំទេ ? ។

អាចោរសាមាន្យឆ្លើយកំបុតកំបុយតបថា ៖

- អត់ដឹងអត់អីទេ ! ។

រួចវាក៏បររ៉ឺម៉កម៉ូតូឆ្លងទំនប់ទៅបាត់ទៅ ។

អាហ៊ាញស្មានថា មុខជាចោរបាញ់សម្លាប់ម្តាយនិងប្អូនៗទៅហើយ ក៏ស្រែកយំទន្ទ្រាំជើង ។ ចំណែកយាយទៀងក៏តក់ស្លុតស្លន់ស្លោគិតអ្វីលែងឃើញទៅហើយ ។ ស្រាប់តែឮហ្វ្រាំងម៉ូតូង៉ឺត គាត់ក៏បែរភ្នែកសម្លឹងមកក៏ឃើញអ្នកគ្រូសុផានីនិងកូនតូចៗពីរនាក់ជិះក្នុងរ៉ឺម៉កនោះ ។ អ្នកគ្រូដឹកដៃកូនចុះពីរ៉ឺម៉ក រួចលោតឱបយាយទៀងទាំងទឹកភ្នែករហាម ។

❑ ❑

❑

ម៉ោងប្រហែលជា៥រសៀលទៅហើយ ជនភៀសខ្លួនដ៏កំសត់ទាំង៦នាក់ក៏បណ្តើរគ្នាចូលមកកាន់ទីប្រជុំជនផ្សារស៊ីសូផុន ។ ដើរបណ្តើរអ្នកគ្រូសុផានី ដំណាលរឿងដែលកន្លងផុតទៅអំបាញ់មិញប្រាប់យាយទៀងថា ៖

- ពេលបងជិះរ៉ឺម៉កចេញផុតទៅ ខ្ញុំនិងកូនៗអង្គុយរង់ចាំអ្នកនាំផ្លូវដ៏ចម្លែកយ៉ាងអន្ទះសារ ។ ផ្លូវនៅកន្លែងនោះ នៅម៉ោងជាង៣រសៀលមានសភាពស្ងាត់អើយសែនស្ងាត់ ។ កំពុងតែអង្គុយរង់ចាំ ស្រាប់តែអ្នកបើកបររ៉ឺម៉កម៉ូតូដែលជូនខ្ញុំមកអំបាញ់មិញនេះចាប់ហ្វ្រាំងង៉ឺត ! ខ្ញុំបែរភ្នែកសម្លឹងមើល ក៏ស្គាល់គាត់ជាមិត្តភក្តិរបស់ប្តីខ្ញុំ ។ គាត់ស្រែកសួរខ្ញុំថា ៖

បង, តើបងទៅណា ?

ខ្ញុំក៏ប្រាប់គាត់ត្រួសៗពីរឿងអង្គុយចាំអ្នកនាំផ្លូវដ៏ចម្លែកនោះ ។ គាត់ស្តាប់ចប់ក៏ទះដើមទ្រូងថ្ងូរថា ៖

- ឃើបងអើយ ! កន្លែងនេះចាប់ពីម៉ោងបីរសៀលទៅ មានចោរប្លន់សម្លាប់មនុស្សសឹងរាល់ថ្ងៃ ។ មកបង ! នាំកូនឡើងរ៉ឺម៉កខ្ញុំមក យើងទៅឈប់រង់ចាំនៅផ្សារថ្មគោល ។ យើងចង់ដឹងរឿងនេះយ៉ាងម៉េច ? ។ អ្នកបើករ៉ឺម៉កម៉ូតូក៏បើកយ៉ាងលឿនរួចទៅឈប់សំចតនៅមុខហាងគុយទាវកណ្តាលផ្សារថ្មគោល ។ មួយសន្ទុះក៏ឃើញអ្នកនាំផ្លូវទាំងពីរនាក់និងបូដួយ២នាក់ទៀត មានកាំភ្លើង AR-15 ពីរដើមនៅ

ជាប់នឹងខ្លួន ជិះរ៉ឺម៉កម៉ូតូជាមួយគ្នាបរកាត់ទីនោះ ។ ដូច្នេះអ្នកបើករ៉ឺម៉កដែលខ្ញុំជិះក៏ដេញតាមរ៉ឺម៉កក្រុមចោរកិតៗប្រផិតប្រភឹងមកដល់ទីនេះ ។ល។

ពេលនោះថ្ងៃរៀបលិចទៅហើយ យប់ងងឹតរៀបចូលមកដល់ ។ ឱ ! ស្រីដ៏កំសត់ទាំងពីរនាក់អើយ ! តើនាំកូនទៅជ្រកដេកនៅឯណា ឲ្យចាកផុតពីកណ្ដាប់ដៃចោរ ? ។ យើងទាំងអស់គ្នាក៏អង្គុយអស់សង្ឃឹមអត់បាយអត់ទឹក ទៅមុខមិនរួចថយក្រោយមិនកើត នៅត្រង់កាច់ជ្រុងផ្សារស៊ីសូផុន ។ ចំណែកអ្នកបើកបររ៉ឺម៉កចិត្តសប្បុរសវិញ ខំដេញតាមរកចោរមួយល្ងាចរកមិនឃើញ ក៏បររ៉ឺម៉កវិលទៅកាន់ទីក្រុងបាត់ដំបងវិញ ស្រាប់តែឃើញជនភៀសខ្លួន៦នាក់ដដែល ។ គាត់ក៏បញ្ឈប់រ៉ឺម៉កម៉ូតូរួចក៏ទូន្មានថា ៖

– បងៗ ! សំណាក់នៅទីនេះមិនបានទេ ! ក្រុមចោរថ្ងៃមិញមុខជាតាមមកព្យាបាទបងៗហើយ ។ ពេលយប់ងងឹតមកដល់ មុខជាមានគ្រោះថ្នាក់ជាមិនខាន ។ មហ៍អញ្ជើញឡើងរ៉ឺម៉កខ្ញុំមក ! យើងវិលត្រឡប់ទៅទីក្រុងបាត់ដំបងវិញ ថ្ងៃក្រោយសឹមខ្ញុំជូនរហូតទៅដល់ផ្សារនិមិត្ត ។

ម៉ោងជាង៦រសៀល អ្នកបើករ៉ឺម៉កម៉ូតូក៏ដឹកពួកយើងចាកចេញពីផ្សារស៊ីសូផុន ។ លុះរ៉ឺម៉កបរជិតដល់ភូមិបន្ទាយនាង យាយទៀងចាប់ដៃអ្នកគ្រូសូផានីកាន់ ព្រមទាំងនិយាយដំអូញថ្ងូរថា ៖

– អូន ! បងស្ដាយណាស់ដោយយើងត្រូវបែកគ្នាក្នុងពេលនេះ ព្រោះបងបានសន្យាជាមួយនឹងស័ក្ដិ៣-ស័ក្ដិ៤យួនថា នឹងជួបវាកាលពីម្សិលមិញនេះ ។ ថ្ងៃណេះហួសពេលមួយថ្ងៃទៅហើយ ។ បងមិនអាចវិលទៅកាន់កូនខ្ទមរបស់បងវិញបានទេ ។

យាយទៀងនិយាយដល់ត្រឹមហ្នឹង រ៉ឺម៉កម៉ូតូក៏បរឆ្លងស្ពានភូមិបន្ទាយនាងល្មមគាត់ប្រាប់អ្នកបើកបរចិត្តធម៌ឲ្យបញ្ឈប់រ៉ឺម៉ក ព្រមទាំងថ្លែងអំណរគុណផង ។ រួចក៏នាំកូនចុះពីរ៉ឺម៉ក ។ ក្នុងឱកាសបែកគ្នាចុងក្រោយនេះ ស្រីៗទាំងពីរនាក់តឹងត្រូងស្ទើរប្រេះ គាំងមាត់រកពាក្យនិយាយគ្មាន ត្រូវបែកគ្នាកណ្ដាលស្ពានបន្ទាយនាង គឺបែកគ្នារហូត ។

យប់នោះយាយទៀងនិងកូនស្រីដេកសំរាកក្នុងកូនខ្ទមរបស់ក្មួយជីដូនមួយសង់ស្អិតជាប់នឹងក្បាលស្ពាន ។ គាត់ដេកមិនលក់ទាល់តែសោះ ព្រោះស្ដាយទឹកដីកម្ពុជាជាក្រៃលែង ។

ចម្លែកណាស់យួនហាណូយ ចូលមកលុកលុយរាតត្បាតប្រទេសខ្មែរភ្លាម វាឆ្អែតប្រឌិតខ្មែរអាយ៉ងរបស់វាឲ្យក្លាយទៅជាចោរយ៉ាងសាហាវឃោរឃៅអស្ចារ្យ ។ ដូច្នេះស្នៀតប្រើដៃចោរ គឺយួនហាណូយមានផែនការព្រាងទុកមកដើម្បីកំចាយ

ខ្មែរ ។ ពីព្រោះខ្មែរស្លូតត្រង់ជាម្ចាស់ទឹកដីពិតៗ ទើបនឹងចេញផុតពីកណ្ដាប់ដៃអង្គការអនាមិកបាតដៃទទេបាក់ស្បាតទៅហើយ ។ ស្រាប់តែចូលមកជួបប្រទះរបបគ្រប់គ្រងរបស់យួនហាណូយជារបបចោរ គ្រប់ៗគ្នាអស់សង្ឃឹម ត្រូវតែបបួលគ្នាផ្សងព្រេងរត់ភៀសខ្លួនទៅកាន់ប្រទេសថៃ ទុកទឹកដីឲ្យយួនហាណូយទៅចុះ ។

តើមានស្មៀតអ្វីប្រសើរជាងស្មៀតចោរ ?

យាយទៀងនឹកឃើញគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ គាត់អស់សង្ឃឹមរលីង មិនដឹងថាព្រលឹមស្អែក គាត់ត្រូវដើរទៅណាវិញទេ ? ពីព្រោះបើគាត់ទៅកាន់បរទេស តើត្រូវធ្វើម្ដេចចិញ្ចឹមជីវិត ? គិតដល់ត្រឹមហ្នឹង គាត់វង្វេងស៊ុងស្មើរឆ្កួត... អស់មធ្យោបាយហើយ ! នៅពេលរៀបជិតភ្លឺគាត់ក៏សំរេចចិត្តជាស់ប្អូនជីដូនមួយ រួចផ្ដាំថា ៖

- ក្មួយអើយ ! បើអត់ពីមីងទៅ ចូរក្មួយថែទាំអង្គារផងណា ! ។

ក្មួយនោះស្មានតែមីងកើតទុកខ្លាំងពេកវង្វេងស្មារតី ក៏មិនយកចិត្តទុកដាក់អ្វីទេ គ្រាន់តែឆ្លើយថា ៖

- បាទ ! ។ រួចសម្ងំដេកលក់ទៀតទៅ ។

ថ្ងៃទី១៧-៦-៨០ ម៉ោងប្រហែល៥ព្រឹក យាយទៀងក្រោកដើរទៅកាន់ក្បាលស្ពាន ដែលទឹកស្ទឹងកំពុងជន់ហូរត្របាញ់ គាត់បំរុងលោតក្នុងទឹកសម្លាប់ខ្លួន ។ ស្រាប់តែ ! សម្លេងមួយហើរពីក្បាលស្ពានម្ខាងឯណោះថា ៖

- បងៗ ! ។

យាយទៀងក៏បែរភ្នែកសម្លឹងរកម្ចាស់សម្លេង ។

ឱ ! លោកឈឿតទេតើ ! ។

លោកឈឿតជាអតីតលេខាធិការធនាគារឥណទានជាតិខេត្តបាត់ដំបង ។ ពេលជួបគ្នាដោយចៃដន្យ លោកឈឿតលោតឱបយាយទៀងបង្ហាញកាយវិការថាគាត់នឹកយាយទៀងណាស់ ។ លោកត្រេកអរណាស់ ។ យាយទៀងត្រេកអរជាក្រៃលែងដែរ ។ អ្នកទាំងពីរក៏ចាប់សួរសុខទុក្ខគ្នាទៅវិញទៅមកគ្រប់ប្រការ ក្នុងរយៈពេល៦ឆ្នាំដែលបែកគ្នានេះ ។ ទីបញ្ចប់យាយទៀងសួរលោកឈឿតថា ៖

- តើសព្វថ្ងៃអូនសំណាក់នៅឯណា ?

លោកឈឿតមានការរារែកបន្តិច មួយសន្ទុះទើបខ្សិបប្រាប់យាយទៀងថា ៖

- ខ្ញុំនៅជំរំណងច័ន្ទជាប់ព្រំប្រទល់ខ្មែរថៃ ! ។

ពុទ្ធូ្ធើ្ធោះយាយទៀងរំភើបចិត្តត្រេកអរណាស់ គាត់ក៏ស្នើរសុំទៅតាមលោកឈឿត ទៅកាន់ជំរំណងច័ន្ទ ។

លោកឈឿតយល់ព្រមទទួលនូវសំណើររបស់យាយទៀងដោយរីករាយ ។ យាយទៀងសំរេចជួលរ៉ឺម៉កម៉ូតូមួយតម្លៃមួយជីមាស ជិះគ្នាបីនាក់ ម៉ែ-កូននិងលោ

កឈឿត ចេញដំណើរទៅកាន់ភូមិនិមិត្ត ដែលមានចម្ងាយប្រមាណ៣០គ.ម. ។ រ៉ឺម៉កក៏រោទិ៍ម៉ាស៊ីនរួចបោះពួយយ៉ាងលឿនទៅកាន់ទីដៅ ។ រ៉ឺម៉កម៉ូតូត្រូវឆ្លងកាត់ប្រជាជនខ្មែរភៀសខ្លួនជាច្រើនពាន់នាក់ កំពុងតែដើរចេញចោលស្រុកដោយជើងពីព្រោះគ្មានមាសជួលរ៉ឺម៉កម៉ូតូជិះនឹងគេ - គួរឲ្យសង្វេគនិងអាណោចអធម៌ជាក្រៃលែង ។

ពីទីក្រុងបាត់ដំបងទៅកាន់ជំរំណងច័ន្ទមានចម្ងាយជាង១០០គ.ម. ប្រជាជនខ្មែរភៀសខ្លួនដើរដោយជើង ត្រូវចេញដំណើរពីទីក្រុងបាត់ដំបងពីព្រលឹម ត្រូវដេកសំរាកនៅភូមិនិមិត្តមួយយប់ យប់ទី៣ទើបទៅដល់ជំរំណងច័ន្ទ ។

ចំណែកប្រជាជនភៀសខ្លួនខ្មែរដែលមានមាស គេនាំគ្រួសារជួលរ៉ឺម៉កម៉ូតូជិះចេញចោលប្រទេសកម្ពុជាជាហូរហែរដូចប្រជាជនប្រទេសអឺរ៉ុបបណ្តើរគ្រួសារដើរលំហែកាយខែវិស្សមកាលរដូវក្តៅដូច្នោះដែរ ។

ពីទីក្រុងបាត់ដំបងទៅចំរំណងច័ន្ទ យើងត្រូវធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ប្រជុំជនដូចជាផ្សារក្បាលខ្មោច, ថ្មគោល, ភ្នំតូច, មង្គលបូរី, ស៊ីសូផុន និងកូនផ្សារភូមិនិមិត្តជាដើម គ្មានឃើញក្រសួងមានសមត្ថកិច្ចណាមួយចេញមកសួររកហេតុផល ឬហាមឃាត់អ្វីទាល់តែសោះ ។ ប្រជាជនខ្មែរដើរចេញចាកចោលប្រទេសកម្ពុជាពេលនោះ គឺដើរដោយសេរី គ្មានរត់ គ្មានគេចទេ ។

ដូច្នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា យួនហាណូយមានផែនការព្រាងទុកជាស្រេច ជាយូរឆ្នាំណាស់មកហើយ ។ ដូចជានៅក្នុងសម័យអង្គការអនាមិក ក្នុងរយៈ៤ឆ្នាំ វាគិតតែពីសម្លាប់រង្គាលរហូតទាល់តែខ្មែរស្លាប់ផុតពូជ ។ ចំណែកខ្មែរដែលនៅសេសសល់នៅរស់ ត្រូវបាក់ស្បាត ព្រោះអង្គការច្បូតកៀបដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិអស់រលីងសល់តែបាតដៃទទេ ។ល។

លុះមកដល់សម័យយួនហាណូយចូលមកលុកលុយប្រទេសខ្មែរជំនួសអង្គការអនាមិក វាបែរជាប្រមូលខ្មែរក្រហមដែលមាននិន្នាការយួន គឺអតីតខ្មែរវៀតមិញ នាំយកមកបំពាក់ស័ក្តិនិងអាវុធឲ្យឡើងវិញ ។

វាបំពាក់គោលជំហរយ៉ាងមាំឲ្យក្រុមនេះ គឺពេលថ្ងៃប្រកាសតាំងតែងខ្លួនជាអ្នកស្នេហាជាតិ ពេលយប់ត្រូវប្រែក្រឡាជាចោរភ្លាម ។ ចោរប្លន់ក្នុងសម័យយួនហាណូយចូលរាតត្បាតលុកលុយប្រទេសខ្មែរ មានសភាពកាចសាហាវយ៉ាងអស្ចារ្យ គឺចាប់ចងរួចអារកម្តងបន្តិចៗ បង្ខំទារមាសពេជ្រ ។ ទោះមានឲ្យវា ក៏ស្លាប់ គ្មានឲ្យវាក៏ស្លាប់ ។ សែនវេទនាសឹងរកពាក្យខ្មែរសរសេរគ្មានទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត, កូនស្រីខ្មែរក្រមុំសឹងមិនទាន់ពេញវ័យត្រូវពួកវារំលោភ រួចសម្លាប់ចោល ។ ទោះបងប្អូនរួមឈាមខ្មែរគ្មានបំណងរត់ចោលស្រុកក៏ដោយ ពេលនោះត្រូវតែរត់ចោលជាដាច

ខាត ព្រោះប្រទេសខ្មែរនៅពេលនោះ បានក្លាយទៅជានគរ «ចោរ» ទៅហើយ (សូមបញ្ជាក់ថា ៖ ចោរយួនរាប់ពាន់នាក់ បានត្រូវគេដោះលែងពីគុកស្រុកយួន ឲ្យមកកកូរកកាយសន្តិសុខនៅស្រុកខ្មែរ) ។

កាលណោះមានបងប្អូនខ្មែរដែលរងគ្រោះខ្លះ រត់ទៅប្ដឹងយួនជាបូជួយ វាធ្វើព្រងើយគ្មានអើពើឡើយ ។ ពេលនោះ ប្រជាជនខ្មែរភ័យខ្លាចព្រឺញាក់សាច់ពីព្រោះឃើញអំពើចោរប្លន់សម្លាប់ដ៏ឃោរឃៅនេះដោយផ្ទាល់ៗភ្នែក ។

ដូច្នេះប្រជាជនខ្មែរអស់សង្ឃឹមគ្មានទីរំពឹង ត្រូវតែប្រមូលញាតិសារលោហិតដែលសល់នៅរស់ បណ្ដើរគ្នាចាកចេញចោលមាតុភូមិជាទីស្រឡាញ់គួរឲ្យសោកស្ដាយ ទុកឲ្យយួននិងក្រុមខ្មែរអាយ៉ងវា ជាហូរហែដូចជាកបិនទៅកាន់ស្រុកថៃ ។

ពីព្រោះគ្រប់ៗរូបធ្លាប់ត្រូវរងគ្រោះបាក់ស្បាតក្នុងរបបរបស់អង្គការអនាមិកម្ដងរួចទៅហើយ ។ បច្ចុប្បន្នក្នុងសម័យយួនហាណូយចូលមកលុកលុយរាតត្បាតប្រទេសខ្មែរ ចោរចូលមកប្លន់ ចូលមកសម្លាប់ ។ គឺអតីតតំណាងអង្គការអនាមិកដដែល ដែលជាអតីតឃាតករ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ថែមទាំងមានបូជួយគាំទ្រទៀតផង ។ តើមានស្នៀតអ្វីប្រសើរជាងស្នៀតចោរនេះទៀត ? ។

ចំណែកយួនហាណូយវាលាក់មុខបានយ៉ាងជិតដដែល ។ មានបងប្អូនខ្មែរយើងខ្លះដែលខ្វះការត្រិះរិះពិចារណា កំពុងបណ្ដើរគ្រួសារចេញចោលទឹកដីទុកឲ្យយួនទៅហើយ បែរជាធ្វើមាត់ជីបអួចៗសរសើរថា ៖

- យួនហាណូយមានឧបការគុណទៅវិញ !
- តើមានអ្វីគួរឲ្យខ្មាស់អៀនជាងនេះទៅទៀត ?

គឺនៅពេលដែលយាយទៀងបណ្ដើរកូនស្រីចាកចេញពីមាតុភូមិកម្ពុជានៅថ្ងៃទី១៦-៦-៨០ ទើបគាត់ឃើញ ដឹង និងយល់ពីបញ្ហានេះ ។

ស្នៀតចោរនេះ យួនហាណូយបង្កើតឡើង ដើម្បីកំចាយខ្មែរឲ្យរត់ចោលទុកទឹកដីឲ្យវា ។

ស្នៀតវាយកំចាយត្រីនេះ យួនហាណូយជាវៀតមិញវាប្រើម្ដងរួចហើយតាំងពីឆ្នាំ១៩៤៥ដល់១៩៥៤ ដើម្បីកំចាយខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ។ វាបានទទួលលទ្ធផលដ៏គាប់ប្រសើរ វាអាចវាតទីយកនគរកម្ពុជាក្រោមបានយ៉ាងងាយ វាគ្មានហត់នឿយនឹងធ្វើសង្គ្រាមទេ ។

ឥឡូវនេះយួនហាណូយដដែល ប្រែឈ្មោះពីវៀតមិញទៅជាវៀតណាម កំពុងនាំយកស្នៀតវាយទឹកកំចាយត្រីនេះ មកសាបព្រួសពាសពេញកម្ពុជាកណ្ដាលឡើងវិញ ដើម្បីកំចាយខ្មែរឲ្យរត់ចោលស្រុកទុកទឹកដីឲ្យវាទៀត ។

❑

នៅថ្ងៃទី១៧-៦-៨០ វេលាម៉ោង១១ តាមផ្លូវជាតិលេខ៥ មានរ៉ឺម៉កម៉ូតូចំនួន ១៥គ្រឿង កំពុងបោះពួយយ៉ាងលឿនដូចព្រួញសំដៅទៅកាន់ព្រំដែនខ្មែរ-ថៃ ។ រ៉ឺ-ម៉កទាំងនោះផ្ទុកមនុស្សពេញ ដឹកជញ្ជូនខ្មែរស្លូតត្រង់ជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាពិតៗដែលអស់មានទីរំពឹង ដែលអស់សង្ឃឹម ដែលភ័យខ្លាចចោរយួន ក៏រត់គេចយករួចខ្លួន បន្សល់ទុកទឹកដីឲ្យពួកវា ។

យាយទៀងជិះលើរ៉ឺម៉កទី៣ជាមួយកូនស្រីនិងលោកឈឿត ។ គាត់នឹកឃើញឡើងវិញ ពីរឿងគាត់ត្រូវរត់ចោលទឹកដីកម្ពុជាក្រោមពីខែកក្កដា១៩៤៨ គឺបណ្ដាលមកពីយួនហាណូយជាវៀតមិញ ដែលតាមសម្លាប់និងកំចាយគាត់ ។ គាត់រត់តែដៃទទេមកកម្ពុជាកណ្ដាល ។ ឥឡូវនៅម៉ោង១១ព្រឹកនៃថ្ងៃទី១៧-៦-៨០ ដោយសារយួនហាណូយជាវៀតណាម គាត់ត្រូវតែចាកចោលកម្ពុជាកណ្ដាលដោយបាតដៃទទេម្ដងទៀត ។

យាយទៀងនឹកឃើញសព្វគ្រប់ គាន់មានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ក្ដាន់ក្ដាញ់ចំពោះយួនហាណូយ ចំពោះមេដឹកនាំខ្មែរ ទាំងសក្ដិភូមិ ទាំងខ្មែរក្រហម គឺឆ្កួតលីលាប-ណ្ដោយខ្លួនឲ្យចាញ់បោកចិន ចាញ់បោកយួន គឺខ្វះសមត្ថភាពទាំងស្រុង ! ។

ដំណាក់ការប៉ុណ្ណឹងទៅហើយ យួនហាណូយវាយទីយកទឹកដីទាំងមូលទៅហើយ យួនបន្ដបអតីតខ្មែរវៀតមិញឲ្យត្រួតត្រាប្រទេសកម្ពុជាទាំងស្រុងទៅហើយ នៅតែបណ្ដោយឲ្យខ្មែរយល់ច្រឡំរកវី ដើរចាកចោលទឹកដីទុកឲ្យយួន ទុកឲ្យអតីតខ្មែរវៀតមិញទៅហើយ បែរជាអរគុណាយួនជាមេឃាតករ ជាមេចោរឈ្លានពានទៅវិញ ។ ពេលនោះយាយទៀងស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីបន្ធូរទ្រូងដែលកំពុងតែឈឺចុកចាប់ ។ គាត់អស់សង្ឃឹមហើយ ។

- ណ្ហើយចុះ ! លាហើយមាតុភូមិអភ័ព្វអើយ ! លាហើយទឹកដីជាកេរ្តិ៍ដំណែលដូនតា ! លាទាំងអាល័យ ! លាទាំងឈឺចាប់ ! លាហើយមិនដឹងថ្ងៃណានឹងបានវិលត្រឡប់វិញទេ...។

អ្នកបើករ៉ឺម៉កម៉ូតូចាប់ហ្វ្រាំងង៉ឹត ! ។ សម្លេងនេះដាស់សតិអារម្មណ៍យាយទៀង ឲ្យគាត់ភ្ញាក់ដឹងខ្លួន...។

យាយទៀងក៏ក្រឡេកមើលទេសភាពជុំវិញ ។ គាត់ស្គាល់ក៏លាន់មាត់ថា ៖

- ឱយើងមកដល់ភូមិនិមិត្តហើយតើ !

យើងទាំងបីនាក់ក៏នាំគ្នាចុះពីរ៉ឺម៉កម៉ូតូ ។ យាយទៀងហុចមាសមួយជីឲ្យថ្លៃឈ្នួលទៅអ្នកបើកបរ ព្រមទាំងថ្លែងអំណរគុណ ហើយនិងសូមលាអ្នកបើកបរតែត្រឹមណោះ ។

យាយទៀងក៏បណ្ដើរកូនស្រីតាមក្រោយលោកឈឿត ដើម្បីបន្ដដំណើរទៅ

មុខទៀត ។ យើងដើរដោយជើង កាត់ព្រៃខាងស្តាំដៃ ។

លុះដើរចូលក្នុងព្រៃជ្រៅបានចម្ងាយប្រហែល៥គ.ម. ស្រាប់តែប្រទះចោរមួយក្រុមចំនួន២០នាក់ អាយុសឹងមិនដល់២០ឆ្នាំផង ជាយួនហាណូយ កាន់អាវុធគ្រប់ដៃ កំពុងប្លន់ កំពុងចាប់កូនក្រមុំខ្មែរប្រមូលនាំចូលព្រៃ ដើម្បីរំលោភលេងសប្បាយ រួចសម្លាប់ចោល ។ល។

ឃើញគ្រោះអាសន្នដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមកដល់យ៉ាងនេះ យាយទៀងភ័យតក់ស្លុតឥតឧបមា ។ ស្រាប់តែលោកឈឿតនឹកឃើញល្បិចមួយ !... លោកក៏កៀកកអង្គារាធ្វើដូចជាប្តីប្រពន្ធពិតៗ ហើយក៏បណ្តើរដើរកាត់ហ្វូងចោរដ៏សាមាន្យធ្វើព្រងើយ ។

អាចោរជាយួនហាណូយបែរភ្នែកសម្លឹងមើលម៉ែកូនពីរនាក់ដ៏កំសត់នេះដែរ ។ លុះវាឃើញតែសំពត់អាវជាប់នឹងខ្លួនដាច់រយ៉ៃ ដៃទទេយ៉ាងនេះ វាក៏មិនអើពើ ។ ដូច្នេះយាយទៀងនិងកូនស្រីក៏បានគេចចាកផុតគ្រោះថ្នាក់ជាលើកទីមួយ ហើយក៏បន្តដំណើរទៅមុខទៀតដោយមិនហ៊ានសំរាកទេ ។

ដើរផុតពីចោរយួនហាណូយចម្ងាយប្រហែល៣គ.ម. កំពុងតែភ័យអរស្រាប់តែជួបខ្មែរមួយក្រុម មិនដឹងជាក្រុមស្អី ឈរយាមនៅទីនោះ មានគ្នា៧នាក់អាវុធគ្រប់ដៃ ។ ក្រុមនេះសាហាវជាជាងអាចោរយួនហាណូយទៅទៀត វាស្រែកសន្ធាប់ចោទយាយទៀងថាជាយួន ។ រួចហើយពួកវាចាប់យាយទៀងនិងកូនស្រីឆែកឆេរពាសពេញខ្លួន ព្រមទាំងសំឡុតសួរថា ៖

- តើកូនស្រីនេះមានប្តីឬនៅ ? ត្រូវតែចាប់ឃុំទុកនៅទីនេះសិន ! ។

ពេលនោះយាយទៀងទៅជាគាំងមាត់ ស្លុតបំពង់កវិសដួលសន្លប់ស្លាប់តែម្តងនឹកទៅគួរឲ្យហួសចិត្តគ្មានពាក្យឆ្លើយ គាត់គ្រវីក្បាលងក់ងើកៗដូចមនុស្សវង្វេង ។

ស្រាប់តែឃើញលោកឈឿតរត់ញាប់ជើងមកជួបក្រុមស្អីគេនេះឆ្លើយប្រាប់ថា ៖

- នាងនេះជាប្រពន្ធចុងរបស់ខ្ញុំ (ក្រុមនេះស្គាល់លោកឈឿតច្បាស់ ហើយដឹងថាលោកឈឿតមានប្រពន្ធហើយ) ។

មីងនេះជាម្តាយរបស់នាង ។ គាត់វង្វេងស្មារតីអស់ទៅហើយ ។ លោកឈឿតលើកដៃកៀកកនាងឃីទ្រី-អង្គារាម្តងទៀត រួចបណ្តើរបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ។

យាយទៀងនិងកូនស្រីបានរួចចាកគ្រោះថ្នាក់ជាលើកទី២ ! រួចក៏បន្តដំណើរចូលជំរំណងច័ន្ទ ។

ថ្ងៃទី១៧-៦-៨០ វេលាម៉ោង៨យប់ យាយទៀងនិងកូនស្រីបានចូលដល់ជំរំណងច័ន្ទដោយសុវត្ថិភាព គេចចាកផុតគ្រោះថ្នាក់គ្រប់បែបយ៉ាងមួយរយៈ ដោយសារសប្បុរសធម៌របស់លោកឈឿតជាភ្នាក់ងារប៉ូលីសប្រចាំការនៅជំរំណងច័ន្ទ

ជួយការពារនិងឧបត្ថម្ភ ។

❑ ❑

❑